

προσώπευσιν τοῦ -ς καὶ τῶν ἠχηρῶν δασέων) εἶναι δυνατόν νὰ διαπιστώσῃ τις ὅτι περὶ μὲν τοῦ πρώτου οὐδεμία βεβαιότης ὑπάρχει λόγῳ τοῦ ἀνεπαρκοῦς ὕλικου· ὡς πρὸς τὴν ἐξέλιξιν δὲ τῶν ΙΕ ἠχηρῶν δασέων *bh, *dh, *gh εἰς φ, θ, χ εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐν γένει καὶ β, δ, γ εἰς τὴν Μακεδονικὴν, ἂν καὶ ἀποτελεῖ αὕτη λίσαν σημαντικὸν κριτήριον, εἶναι δυνατόν νὰ λεχθῇ ὅτι τοῦτο εἶναι χαρακτηριστικὸν σχετικῶς μεταγενέστερον, τὸ ὁποῖον ὀφείλεται εἰς τὴν ἐπίδρασιν ὑποστρώματος καὶ τὸ ὁποῖον ἀνεπτύχθη κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διεισδύσεως τῶν Ἑλλήνων πρὸς Νότον. (Πρβλ. ἐπίσης πλῆθος Ἰλλυρικῶν στοιχείων χαρακτηριζόντων τὴν Δωρικὴν). Κατὰ δεύτερον λόγον ἡ ἀντιπροσώπευσις τῶν *bh, *dh, *gh εἶναι φαινόμενον τῆς ΙΕ πολὺ γενικόν, ὥστε νὰ εἶναι δυνατόν νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἀπόδειξις ὑπὲρ τῆς κατατάξεως τῆς Μακεδονικῆς παρὰ τὴν Ἰλλυρικὴν καὶ Θρακικὴν. Ὁμοίως ἡ ἀντιπροσώπευσις ἐν τῇ Αἰολικῇ τῶν φωνηεντικῶν ὑγρῶν τῆς ΙΕ ρ, λ ὡς ρρ, ολ, συμφωνοῦσα μὲν πρὸς τὴν Λατινικὴν ἀλλὰ διαφέρουσα πρὸς τὰς ἄλλας διαλέκτους, δὲν συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς κατατάξεως τῆς Αἰολικῆς εἰς τὴν Λατινικὴν.

3. Εἰς τὸν τομέα τῆς μορφολογίας διαπιστοῖ τις τὰ αὐτὰ ὀνοματικά θέματα· αἱ τυχόν δὲ μαρτυρούμεναι καταλήξεις (ὄνομ. ἄρσ. -α ἀντὶ -ας, γεν. -ω, θηλ. -ᾶ) ὁμοιάζουν ἀπολύτως πρὸς τὰς ἑλληνικάς.

Τὰ πλεῖστα τῶν ἐπιθημάτων εἶναι ἑλληνικά (-ιδ-, -ικο-, -ιο-, -ματ-, -σκο-, -τας-, -τρο-, -ωνο-)· ὁμοίως αἱ προθέσεις (ἀνα-, ἀπο-, ἐπι-, ἐν, ὑπερ-) ὡς πρὸς τὰ ἐπιθήματα -σσ-, -στ- τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποιήθησαν ὡς ἀπόδειξις ὑπὲρ τοῦ «ἰλλυρισμοῦ» τῆς Μακεδονικῆς, εἶναι δυνατόν νὰ λεχθῇ ὅτι ἐν πρώτοις ἀποτελοῦν μειοψηφίαν· κατὰ δεύτερον δὲ λόγον εἶναι ἐξ ἴσου δυνατόν νὰ θεωρηθοῦν Ἑλληνικά, Ἰλλυρικά ἢ Μικρασιατικά.

Ἡ ἀντικειμενικὴ ἐξέτασις τῆς Μακεδονικῆς ἐπιτρέπει νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ἡ μακεδονικὴ διάλεκτος εἶναι διάλεκτος ἑλληνικὴ, ἀρχαϊκὴ, συγγενὴς πρὸς τὰς δωρικὰς διαλέκτους (ἐν μέρει δὲ καὶ τὴν Αἰολικὴν) μὴ ἐστερημένη ξένων ἐπιδράσεων, ὅπως καὶ πᾶν ἄλλο περιφερειακὸν ἰδίωμα, ἧτις ὁμως οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ εἶναι Ἑλληνικὴ.

Οἱ Μακεδόνες ἐγκατέλειψαν τὸ τοπικὸν τῶν ἰδίωμα ὑπὲρ τῆς κοινῆς ἐθνικῆς γλώσσης ἀκριβῶς ὅπως αἱ λοιπαὶ ἑλληνικαὶ φυλαί.

Εἶναι ἀξιέπαινοι, ἐὰν ἀντιληφθέντες τὴν ἱστορικὴν ταύτην ἀνάγκην, ἔπραξαν τοῦτο ἐνωρίτερον τῶν ἄλλων.

14. ΓΑΛΛΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ

Εἰσηγήσει τοῦ καθηγητοῦ τῆς Γαλλικῆς Φιλολογίας κ. J o u a n n y, ἐκλήθησαν εἰς τὸ Τμῆμα Γαλλικῆς Φιλολογίας τῆς ἡμετέρας Σχολῆς διὰ

νά ὁμιλήσουν πρὸς τοὺς φοιτητὰς αὐτοῦ οἱ κάτωθι Γάλλοι καθηγηταί :

1) Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Paris - Nanterre κ. D e s c a u d i n, ὁ ὁποῖος ὠμίλησε περὶ τῆς ποιήσεως τοῦ Paul Valéry. Ὁ κοσμήτωρ παρηκολούθησε τὴν ὁμιλίαν τῆς 26ης Φεβρουαρίου 1970.

2) Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων κ. R o b i c h e z. Ὁ κοσμήτωρ παρηκολούθησε τὴν ὁμιλίαν τῆς 21ης Μαρτίου 1970, παρέθηκε δὲ καὶ γεῦμα πρὸς τιμὴν τοῦ ὁμιλητοῦ, τῆς Κας Robichez καὶ τοῦ ζεύγους Jouanny τὴν 23 - 3 - 1970, εἰς ὃ παρεκάθησαν μέλη τῆς Σχολῆς καὶ ὁ κ. γραμματεὺς αὐτῆς.

Ἄμφοτέρους τοὺς φιλοξενουμένους παρουσίασεν εἰς τὰ ἀκροατήριά των ὁ ἡμέτερος καθηγητὴς κ. Jouanny.

15. ΙΝΔΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

Τὴν 13ην Μαΐου εἰς τὸ ἀμφιθέατρον Λάμπρου ὠμίλησε δημοσίᾳ ὁ παρεπιδημῶν τότε Ἰνδὸς καθηγητὴς τῆς Φιλοσοφίας κ. R a n g a n a t h a n a n d a, ἔχων ὡς θέμα «Eternal values for a changing Society». Τὸν ξένον παρουσίασεν εἰς τὸ ἀκροατήριον ὁ καθηγητὴς τῆς Φιλοσοφίας κ. Κουτσογιαννόπουλος - Θηραῖος.

16. ΤΕΛΕΤΑΙ ΚΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ

Α') 28η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1969

Ὁμίλησεν ὁ καθηγητὴς τῆς Παιδαγωγικῆς κ. Νικόλαος Μελανίτης, ἔχων ὡς θέμα : «Ἡ ἐποποιία τοῦ 1940 ὑπὸ ἔποψιν ψυχολογικὴν καὶ παιδαγωγικὴν».

Β') 25η ΜΑΡΤΙΟΥ 1970

Ὁμίλησεν ὁ κοσμήτωρ καὶ καθηγητὴς τῆς Βυζαντινῆς Φιλολογίας κ. Νικόλαος Β. Τωμαδάκης, ἔχων ὡς θέμα : «Οἱ Ἕλληνες ὡς γένος καὶ ἔθνος κατὰ τὴν ἱστορικὴν ἡμῶν διαδρομὴν καὶ ὁ ἱερὸς ἀγὼν τοῦ 1821».

Γ') 21η ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1970

Ὁμίλησεν ὁ καθηγητὴς τῆς Φιλοσοφίας κ. Δημήτριος Κουτσογιαννόπουλος - Θηραῖος, ἔχων ὡς θέμα : «Προβλήματα καὶ προοπτικαὶ τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος».